

LIVETS ORD

“Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft”

(Fil. 4,13)

Der er tidspunkter i livet, hvor man er glad, har kræfter til alt muligt og nemt opnår hvad man har sat sig for. Og så er der tidspunkter, hvor problemerne hober sig op og gør vore dage besværlige.

Det er måske små vanskeligheder: et mislykket forsøg på at vise kærlighed over for et menneske vi kender; ikke at kunne dele vort livs ideal med andre. Eller vi kan blive syge, få økonomiske problemer eller have vanskeligheder i familien. Vi kan opleve tvivl og uro, miste vores arbejde; vi kan blive udsat for krig. Disse vanskeligheder kan gøre os nedtrykte.

Det, der i alle disse situationer gør mest ondt, er at man ofte er alene om at se prøvelserne i øjnene.

Kun få har, som apostlen Paulus, så intenst oplevet både glæder og sorger, succes og mangel på forståelse, men han er alligevel tappert gået videre med sin mission, uden at miste modet. Var han da en superhelt? Nej, han følte sig svag, sårbar, uegnet, men han havde en skjult styrke, som han åbenbarede for sine venner i Filippi: “Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft”.

Paulus havde personligt oplevet Jesu konstante nærvær i sit liv. Selvom alle havde forladt ham, følte han sig aldrig alene; Jesus var ham nær. Det var Jesus, der gav ham tryghed og hjalp ham til at gå videre og til at klare al modstand. Jesus var helt og fuldt trådt ind i hans liv og blevet hans styrke.

Paulus' styrke kan også blive vores styrke. Også jeg formår alt, hvis jeg erkender og tager imod Jesu tilstedeværelse i enhver lidelse. Ja, Jesus tager min lidelse på sig. Alt formår jeg, hvis jeg lever i et kærlighedens fællesskab med min næste, for så er Jesus midt i blandt os, sådan som han har lovet (ifølge Matt. 18, 20),

og så bliver jeg båret af enhedens styrke. Alt formår jeg, når jeg tager imod og efterlever evangeliets ord. De ord gør, at jeg dag for dag kan gå på den livets vej, som jeg er kaldet til at gå på. Evangeliets ord lærer mig at leve i tillid.

På den måde kan jeg ikke kun møde mine egne prøvelser eller min families, men også dem, jeg møder hos mine omgivelser.

Det kan synes naivt eller utopisk, når samfundets og nationernes problemer er så overvældende. Men alligevel formår vi “alt” i den Almægtiges nærvær: alt det gode, som han i sin barmhjertighed har udtænkt for mig og alt det, som han ønsker for andre, gennem mig. Og hvis ikke det sker her og nu, skal vi fortsæt tro og håbe på Guds kærligheds plan, som vil udfolde sig for alle mennesker og som på et tidspunkt bliver til virkelighed.

Man skal indgå i et 'samarbejde', som Chiara Lubich siger: “Jeg kan ikke selv gøre noget her og nu for dette menneske som jeg holder af, og som befinder sig i fare eller er syg, eller i en anden kompliceret situation. Men så kan jeg gøre dét, som Gud ønsker, at jeg skal gøre i dette øjeblik på den bedste måde: leve min hverdag så godt jeg kan: lave lektier, bede, passe mine børn... Så vil Gud tage sig af den komplicerede situation: trøste dem, der har brug for det, løse deres problemer og være dem nær. Det er et 'samarbejde' i fuldkomment fællesskab. Det kræver stor tro på Guds kærlighed til os, men samtidigt giver det Gud mulighed for at have tillid til os. Denne indbyrdes tiltro skaber mirakler! For vi oplever, at dér, hvor vi ikke kunne udrette noget, har en anden gjort det, og det endda uendeligt meget bedre!

Kommentar fra pater Fabio Ciardi